

Σχολεία ανοικτά :	726
» κλειστά	3
Διδάσκαλοι	903
Μαθηταί	34,939

Μαθήματα, Ευαγγέλιον, Ψαλτήριον, Άραβικά, Τουρκικά, Χαλδαϊκά, Συριακά, Ελληνικά, Άρμενικά, Ιστορία, Γεωγραφία, Μουσική, Έπιστολογραφία, Ραπτική και γυναικεία άγωγή.

Τὸ ὅλον τῶν Χριστιανικῶν σχολείων.

Σχολεία ἐν ἐνεργείᾳ	2,562
Διδάσκαλοι	3,122
Μαθηταί	138,387

Ὅλικόν κεφάλαιον.

Σχολεία	15,040
Διδάσκαλοι	15,868
Μαθηταί	506,346

Ἰδοὺ δὲ ἰδίως ἡ κατάστασις τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ τοῖς προαστείαις Σχολείων

Σχολεία Ὄθωμ. 279. Ἀριθμὸς μαθητῶν 16,752 ὧν 6,782 κοράσια.

Σχολεία Γραικικά 77. » »	6,477
» Ἀρμενικά 37. » »	6,528
» Καθολικῶν 8. » »	509
» Ἰουδαϊκά 44. » »	2,552
» Διαμαρτυρ. 5. » »	82
ὧν 31 κορασίων.	
» Καραϊτικά 3. » »	400

Τὸ ὅλον τῶν μαθητῶν, Ὄθωμανῶν καὶ Χριστιανῶν, ἀναβαίνει εἰς 33,005.

(Ανατολ. Ἀσκήρ.)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

—000—

ΑΣΤΕΙΟΤΗΣ. Ὁ δόκτωρ Ἄρν, γνωστὸς ἄγγλος μουσικὸς, ταξιδεύων ποτὲ ὑπῆγεν εἰς ξενοδοχεῖον, τὸ ὁποῖον τὴν ὥραν ἐκείνην ἦτο πλήρες, καὶ διὰ τοῦτο δὲν εὔρε τί νὰ φάγη. Ἐν μόνον τεμάχιον κρέατος ἔμμενε, καὶ αὐτὸ τὸ ἔψηναν διὰ νὰ τὸ δώσωσιν εἰς ἄλλους ἐλθόντας πρὸ αὐτοῦ. Μαθὼν τοῦτο ὁ δόκτωρ Ἄρν, ἔλαβεν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του μίαν χορδὴν βιολίου, τὴν ἔκοψεν εἰς μικρὰ τεμάχια, καὶ τὴν ἔβαλε λαθραίως ἐπὶ τοῦ ἔψητου, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι ἦτο βρωμερόν. Ὅτε λοιπὸν ὁ ὑπηρετὴς τὸ ἔφερεν εἰς τὴν τράπεζαν τῶν ξένων, οὗτοι ἐθύμωσαν κατ' αὐτοῦ, ὡς τολμήσαντος νὰ παρουσιάσῃ τοιοῦτο κρέας, καὶ τὸν διέταξαν νὰ τὸ ἐπάρῃ εὐθὺς ὀπίσω. Ὁ Ἄρν, ὅστις εἶχε προῖδει τοῦτο, ἐζήτησε τὸ κρέας εἰπὼν, ὅτι θὰ ἐπάσχίζε νὰ τὸ φάγη. Ἀπ' οὗ δὲ ἔφαγε, διηγῆθη τὴν ἀστειοτήτά του καὶ ὅλοι ἐγέλασαν ἐγκαρδίως.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΑΝΔΡΙΑ. Δασοφύλαξ τις κατοικῶν εἰς μεμονωμένην οἰκίαν πλησίον τοῦ Γουλιέμ ὑπῆγε Κυριακὴν τινα εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετ' ὅλην του τὴν οἰκογένειαν, ἀφίει εἰς τὴν οἰκίαν μόνην τὴν δεκαεξαστὴν θυγατέρα του. Ὅλιγον μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν οἰκίαν γέροντες, ὅστις ἐφαίνετο ἀποθνήσκων ἀπὸ τὴν πείναν καὶ τὸ ψῦχος.

Λυπηθεῖσα αὐτὸν ἡ νέα κόρη, τὸν ἐπροσκάλεσε νὰ εἰσέλθῃ, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ μαγειρεῖον νὰ ἐτοιμάσῃ δι' αὐτὸν ὀλίγον ζωμόν. Ἄλλ' ἀπὸ μικρὸν παράθυρον τὸ ὁποῖον συνεκοινώνει μετ' τὸ δωμάτιον ὅπου εἶχε μείνει ὁ ξένος, εἶδεν ὅτι ἔρριψε κατὰ γῆς τὸ γένειον, τὸ ὁποῖον ἐφόρει ὅτε εἰσῆλθεν, ὅτι ἔγεινε νέος καὶ ῥωμαλέος ἀνὴρ, καὶ ὅτι ἐπεριπάτει εἰς τὸ δωμάτιον κρατῶν ξίφος εἰς τὰς χεῖρας. Τοῦτο ἰδοῦσα ἔλαβε μετὰ μεγίστης γενναιοῦτος καὶ ἀγγινοίας τὴν πέλεκυν τοῦ μαγειρείου καὶ τὸν καυστὸν ζωμόν, καὶ εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιον, τὸν μὲν ζωμόν ἔρριψε εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ληστοῦ, διὰ δὲ τοῦ πελέκεως ἐκτύπησε τὸν λαιμὸν του καὶ τὸν ἐκρήμνισεν ἄπνου κατὰ γῆς.

Τὴν ὥραν ἐκείνην νέον κτύπημα ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν· τρέξασα δὲ εἰς τὸ ἄνω παράθυρον εἶδεν ὅτι ὁ κρούων εἶχεν ἀλλόκοτον μορφήν κυνηγοῦ καὶ ἐζήτηε νὰ τὸν ἀνοίξῃ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ νέα ἀπεποιήθη, ὁ ξένος ἐφοδέρισεν ὅτι θὰ σπάσῃ τὴν θύραν. Τότε ἡ θυγάτηρ τοῦ δασοφύλακος λαβοῦσα τὸ πυροβόλον τοῦ πατρός της ἐσημάδευσε τὸν ληστὴν καὶ ἐπλήγωσε τὸν ὤμὸν του· αὐτὸς δὲ ἀνεχώρησεν εὐθὺς καὶ ἔγεινε ἀφαντος ἐντὸς τοῦ δάσους.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν τρίτος ξένος ἐλθὼν ἠρώτησε τὴν νέαν εἰδὼν ἕνα γέροντα, καὶ ἀπὸ ποῖον δρόμον ὑπῆγεν. Ταύτης δὲ ἀποκριθείσης ὅχι, ὁ νέος κακοῦργος ἐζήτησε νὰ ἀνοίξῃ, εἰπὼν ὅτι ἄλλως θὰ ἴναγκάζετο νὰ συντρίψῃ τὴν θύραν. Ἐνῶ δὲ ἠτοιμάζετο νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν τὴν ἀπειλήν, ἡ νέα ἐπυροβόλησε κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἀφῆκε νεκρόν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ γενναιοῦτος της ἐξέλιπεν ἤρχισε νὰ πυροβολῇ καὶ νὰ κράζῃ τσοῦτον, ὥστε ἄνθρωποι τινες ἔτρεξαν πρὸς αὐτήν· κατ' οὐδένα ὁμῶς τρόπον δὲν ἠθέλησε νὰ ἀνοίξῃ ἕως ὅτου ἐφθασεν ἡ οἰκογένειά της.

ΥΠΗΚΗ ΣΤΟΡΓΗ ΚΑΙ ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΣ. Ἐνὸς τῶν ἐν Καίρῳ τζαμίων πυρποληθέντος κατὰ τινα στάσιν, οἱ Μουσουλμάνοι ἀπέδωκαν τὸ δυστύχημα εἰς τὸ μῖσος τῶν χριστιανῶν. Ὅθεν ὀρμήσαντες εἰς τὴν συνοικίαν τούτων ἔβαλον πῦρ ἀντεκδικούμενοι. Ἐπειδὴ δὲ τοιοῦτον τάλμημα ἦτο ἄξιον αὐστηροτάτης ποινῆς, ὁ διοικητὴς διέταξε νὰ συλληφθῶσιν οἱ κακοῦργοι. Ἄλλ' ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἦτο μέγας, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐτόλμα νὰ καταδικάσῃ εἰς θάνατον τόσους πολλοὺς νέους, οἵτινες εἶχον παρεκτραπῆ ὑπὸ παθους μάλλον ἢ κακίας. Διέταξε λοιπὸν νὰ ριφθῶσιν εἰς κάλπην ἀριθμὸς κλήρων ἴσος πρὸς τὸν τῶν ἐνόχων· καὶ εἰς τινὰς μὲν αὐτῶν ἐγράφετο ἡ λέξις θάνατος, εἰς τινὰς δὲ ἡ λέξις μαστίγῳσις. Ὅτε ἕκαστος ἀνέσυρε τὸν ἴδιον κλῆρον, εἰς ἐκείνων αἵτινες ἔλαχον τὸν τοῦ θανάτου ἀνέκραξε περίλυπος· « Δὲν λυποῦμαι τὴν ζωὴν, ἀλλὰ τί θὰ γίνωσιν οἱ ταλαίπωροι γονεῖς μου, οἱ ὁποῖοι μὴ ἔχοντες πλέον τὴν συνδρομὴν μου θ' ἀποθάνωσιν ἀπὸ τὴν πείναν; »

Τοῦτο ἀκούσας εἰς τῶν λαχόντων κλῆρον μαστιγώτεως εἶπε· « Φίλε, ἐγὼ δὲν ἔχω οὔτε πατέρα οὔτε μητέρα, καὶ ἡ ζωὴ μου δὲν εἶναι εἰς κανένα χρήσιμος· δός με λοιπὸν τὸν κλῆρόν σου καὶ λάβε τὸν ἐδικόν μου. » Ἡ γενναία αὕτη θυσία διήγειρε

τὸν θαυμασμὸν ὄλων τῶν περιεστῶτων, ὁ δὲ διοικη-
τὴς μαθὼν αὐτὴν συνεχώρησε καὶ τοὺς δύο.

ΓΡΑΙΑΣ ΓΑΜΟΣ. Ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσίας διαβαί-
νων ποτε ἀπὸ Βρὰνδεβουρῆ, καὶ παρατηρήσας μεταξὺ
τοῦ ὄχλου εὐμορφὸν τινα νέαν, ἀνάστημα ἔχουσαν
τοὐλάχιστον ἐξ ποδῶν, διέταξε νὰ τὴν φέρωσιν ἔμ-
προσθὲν του. Μαθὼν δὲ ὅτι ἦτο πτωχοῦ ὑποδημα-
τοποιοῦ θυγάτηρ, ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν συν-
ταγματάρχην τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς εἰς Βερολίνον,
καὶ τὸν διέταξε νὰ στεφανώσῃ ἀμέσως τὴν φέρουσαν
μὲ τὸν ὑψηλότερον ἄνδρα τοῦ συντάγματος. Εἶπε δὲ
εἰς τὴν νέαν, ἀγνοοῦσαν τὸ ἐμπεριεχόμενον, νὰ φέρῃ
αὐτὴν μόνη εἰς τὸ Βερολίνον. Ἡ κόρη τοῦ ὑποδηματο-
ποιοῦ ἀγνοοῦσα ὅτι ὁ γράψας ἦτο ὁ βασιλεὺς, καὶ
μὴ οὕτω εὐδιάθετος νὰ μεταβῇ εἰς Βερολίνον, ἔδωκε
τῆς ἐπιστολὴν εἰς τινα γραῖαν, ἥτις ἀπῆρχετο ἐκεῖ,
καὶ τὴν παρήγγειλεν ἐπιμόνως νὰ ἐγχειρίσῃ αὐτὴν
πρὸς τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν ὁποῖον διευθύνετο. Καὶ
ἡ μὲν γραῖα πιστῶς ἐξεπλήρωσε τὴν παραγγελίαν·
ὁ δὲ συνταγματάρχης, καὶ τοὶ ἀπορήσας εἰς ἄκρον ὅ-
τε ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν καὶ εἶδε τὴν φέρουσαν,
ὑπήκουσεν εἰς τὴν προσταγὴν τοῦ βασιλέως.

Ἡ ὑπόθεσις ἔμεινε μυστήριον μέχρι τῆς ἐπανόδου
τοῦ βασιλέως, ὅτε ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τοὺς νεονύμφους·
ἀλλ' ἔμεινεν ἐκθαμβὸς ἰδὼν τὴν νέαν. Ἐρωτήσαν-
τος δὲ πῶς ἐτόλμησε νὰ πράξῃ τοιαύτην προδοσίαν, ἡ
γραῖα ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἐπράξε κάμμιαν προδοσίαν,
καὶ ὅτι ἦτο βεβαίη ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν εἶχε κά-
νεν παράπρον κατ' αὐτῆς. Παρεκάλεσε δὲ τὴν αὐτοῦ
Μεγαλειότητα νὰ δεχθῇ τὰς εὐχαριστίας της διότι
τὴν ὑπάνδρευσε τόσο καλῶς.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

—οοο—

Ἀῦρα παρηγορίας

ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ φίλου μου

ΣΗΓΡΙΑΔΝΟΣ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ.

Εἰς βράσιον μόσχου φουρνῆται
Ψιθυρίζει τὸ ὕδωρ γλυκὰ,
Κ' εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἀνοίγει
Καὶ ἀνθίξ' ὑπὸ δένδρα πυκνά.

Πλὴν, ταχέως, τὰ φύλλα του πίπτουν
Μαραμμένα ἐπάνω 'στὴν γῆν,
Καὶ μόλις ὁ ἥλιος φέξῃ
'Αἰοι, χάουσι γλυκεῖαν ὄσμην!

Τὴν ὄσμην ' ποῦ τὴν τύχτα ὡς δρόσος
Διαχύρετ' ἀπὰ 'στά κλαδὰ,
Καὶ, χρυσίως τῶν ῥόδων, εὐφραίνει
Κάθ' εὐαίσθητον εἰς τὴν καρδίαν.

Ἄγγελόμορφος κόρη 'στὰ ἄρθη
Καθημέρη λαλεῖ θλιβερά,

Καὶ τὴν λύραν τοιίζουσα βρέχει
Τὸν μόσχον μὲ δάκρυα πικρά.

Ὁ ἀστὴρ τῆς παρθένου Μαρίας
Τὴν ἑαυτῆς κόμην φωτίζει,
Ἀργὰ, πρὸς δυσμὰς πλησιάζει
Φαινότατον φῶς διασκορπίζων,

Ἐως οὖ, βραθυκίρητος, δέων
Καὶ τὴν θάλασσαν γλυκοφιλῶν
Εἰς τοῦ χάους βυθίζεται ἤδη
Τὸν ἀπέραντον μέγαν βυθόν . . .

Πανταχοῦ ἠρεμία ὑπάρχει
Ὁ βορρᾶς αἰφριδίως φυσᾷ,
Καὶ, ἐνῶ μεθ' ὄρμης διαβαίνει
Ἀνεγείρει τὰ φύλλα 'ψηλά.

Τὰ σκορπιεῖ ἐν μέσῳ τῶν κλώνων
Πλατυφύλλου κ' εὐκάμπτου ἰτιάς,
Ὅθεν πίπτουν ἐπάνω 'στὸ μνήμα
Καὶ τὴν πλάκα φιλοῦσι μὲ μῖα.

Ἡ σαλήνη ἐν τοῦτοις προβαίνει
Ἐκ τοῦ ὄρου χλωμῆ, σκυθρωπῆ,
Νέφη μαύρα ἐνδύεται ὅλη
Καὶ φωνὴ ἐκ τοῦ θάσου ἤχει

« ὦ θεέ μου! καὶ πῶς γὰρ μὲ πλάσῃς
» Ἐν τῷ μέσῳ κόσμου ἀνθέων,
» Κ' ἐνῶ μόλις ἀρχίζω τὰς πρώτας
» Τῶν ζιφύρων προὰς ἀναπρέων!

» Παραχρῆμα, τὸ νῆμα τοῦ βίου
» Μ' ἀποκόπτεις τόσο σκληρὰ
» Καὶ τῶν φίλων—οἰκειῶν μ' ἀφίρεις
» Πληγωμένην τὴν μαύρην καρδίαν;

Ἄ! μυστήριον, πόσα σὺ κρύπτεις
Ἀκατάληπτα ἔχρη—φρικτά!
Οἴμοι πλάνη ὁ κόσμος ποῦ εἶναι
Ἐπὸ νέφη χρυσᾶ καὶ λαμπρά!!! . . .

Ἄλλ' ὑπάρχει ἐν ὄν' ποῦ ὀρίζει
Καὶ τὰ πάντα σοφῶς διοικεῖ,
Τὰς ψυχὰς τῶν δικαίων λαμβάνει
Ἀγροῦμεν ὡς ποῦ κατοικεῖ . . .

Πολυέλεος εἶσαι, θεέ μου!
Μιὰν οὐράριον στείλε προῆν,
Νὰ εἰσδύσῃ καὶ λύσῃ τὸ πένθος
Ὅς ὁ ἄνεμος λύει ἀχλὺν.

Ὅθεν ἄγγελος αὐτῆ ἄς εἶναι
' Ποῦ θὰ δώσῃ μὲ δάκρυα θερμά
' Ἐτῶν οἰκειῶν—τῶν φίλων τοῦ Σπέρου
Ἀνακούφισιν μὲς τὴν καρδίαν.